

[Jørgen Junior]

ud, og vi ser resultatet nu ved Beograd-konferencen, som jo er en total fiasko. Det er der vel egentlig ikke engang nogen, som vil prøve at sætte et spørgsmålstegn ved: man konstaterer, den har været afholdt, og så mødes man om et par år igen.

Neutronbomben skal vel nu køres op, på samme måde som a-bomben og a-kraft har været kørt op i propagandaen i årevis. Naturligvis er neutronbomben lige så vel som enhver a-bombe et modbydeligt våben, ingen diskussion om det. Men alligevel må man jo være glad for, at USA derigennem måske har et modtræk, der i forhandlingerne, i den beklageligvis nødvendige terrorbalance kan tjene som en modvægt til den enorme oprustning, der finder sted fra sovjetisk side, fra østlig side, og som jo ikke er baseret på forsvarsforhold, men som er baseret på en eventuel angrebstilstand. Derfor kan jeg ikke på nogen måde deltage i denne hykleriske forargelse over neutronbomben, samtidig med at jeg naturligvis ligesom alle andre konstaterer, at det er et stygt våben.

Kina har jo en meget markant vurdering af nedrustningsforhold. Der er ikke ligefrem megen tillid fra kinesisk side til Sovjets fredelige indstilling og sameksistens. Jeg synes, at de kinesiske indstillinger, det, der siges fra kinesisk side på massevis af områder, modsvare realiteterne. Det er sørgeligt, at de gør det, men det er jo bare kendsgerninger, og det er kendsgerninger, som nok så mange ord her i dette folketing og nok så mange ord i New York ikke kommer til at ændre en tøddel ved. Sovjet har efter min opfattelse kun respekt for magt. Det er kedeligt, men det er noget, vi må rette os efter, og det er med den grundindstilling, at vi må sørge for, at det danske forsvar ikke udhules gennem en propaganda, som er et slag i luften, som taler om de grusomme våben og giver malende beskrivelser som den, hr. Gert Petersen gav heroppefra. Det er jo ikke, fordi det tjener noget som helst formål at fortælle os herinde, hvordan neutronbomben virker. Hr. Gert Petersen er jo ikke i stand til at påvirke USA eller Sovjetunionen. Danmark er højst trolig heller i stand til at påvirke noget som helst. Kan vi gøre den mindste smule, skal vi da gøre det, men denne tro på, at nu i New York i juni måned kan vi virkelig gøre en indsats, er en efter min mening temmelig latterlig overvurdering. Men o.k. det skulle glæ-

de mig, hvis min skepsis er ubegrundet. Det ville være dejligt, hvis hr. Gert Petersens korstog, hvis felttoget mod neutronbomben, som nu er indledt, virkelig kunne bringe resultater og vi kunne få fred i denne verden. Det er bare simpelt hen absurd at forestille sig. Der findes forskellige samfundssystemer, og det er jo ikke således, at de forskellige samfundssystemer vil overgive sig frivilligt til hinanden, således som der lægges op til fra sovjetisk side er den eneste acceptable mulighed.

Arne Christiansen (V):

Som forespørgslen er formuleret, er den vel dikteret af den kommende nedrustningsgeneralforsamling i FN, men i hr. Gert Petersens indlæg mærkede man også de politiske og ideologiske overtoner, hvilket selvfølgelig er fuldt legitimt, men jeg mener så også, det er nødvendigt at fastslå nogle kendsgerninger, så debatten ikke kommer til at fortone sig i ønsketænkning og ideologi.

Jeg vil gerne takke ministeren for en, synes jeg, ret så nøgtern, måske i nogle afsnit næsten klinisk redegørelse for nedrustningsproblematikken, som den tegner sig internationalt, og som den tegner sig set fra Danmark, hvor udenrigsministeriet jo i lyset af dels og vel navnlig den kommende FN-debat og dels EF-förmandskabet har forstærket staben af nedrustningsmedarbejdere.

Jeg er enig med ministeren, når hun fastslår, at nedrustningsproblematikken ikke kan betragtes isoleret. Jeg skal afstå fra vurderinger af diverse nedrustningsbestræbelser i internationalt regi og i stedet prøve at begrænse mig til nogle få principielle bemærkninger.

Man taler om nedrustning dels som en nedsættelse af niveauet for den militære kapacitet, dels som en almindelig og fuldstændig nedrustning, med andre ord afrustning. Almindelig og fuldstændig nedrustning er i international sprogbrug blevet til en betegnelse for en verden uden våben. Må jeg minde om, at den 9. december 1974 vedtog FN på én og samme dag 21 resolutioner om forskellige sider af nedrustningsspørgsmålet, alle resolutioner, der stort set blev vedtaget enstemmigt, og som havde henvisninger til almindelig og fuldstændig nedrustning. Der er altså, hvis man skulle tage det for pålydende, her tilsyneladende tale om et internationalt